

Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica a doua după Rusalii, a tuturor sfinților

Vin cu sfinții pe pământ cuvânt. Sunt Domnul. în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh Mă fac cuvânt de sărbătoare, Mă fac învățător de viață și îl hrănesc și îl adăp pe cel ce iubește să fie cu Dumnezeu pe pământ ca și în cer, căci cerul și pământul își fac întâmpinarea când Eu grăiesc de Mă aud pe pământ, și mărirea cerească este locul în care Domnul Se întâlnește cu omul și cinează cu el cină de cuvânt. Amin.

Să meargă acest cuvânt peste pământ, și să meargă peste tot pe unde Eu, Domnul, am poposit prin glas de trâmbiță și Mi-am hrănit multă vreme un popor. Amin.

E sărbătoarea pentru toți sfinții în ziua aceasta, și vin cu ei în cete-cete deasupra pământului Meu cel ales acum pentru slava cuvântului Meu pe el, și grăiesc ca să-i hrănesc cu hrană proaspătă de cuvânt pe cei ce au fost demult poporul Meu de azi, și pe cei ce-Mi sunt acum popor ascultător, popor de venire a cuvântului Meu pe pământ. Amin.

Sunt cu trâmbița Mea Verginica. Ea a luat ființă cu trupul pe pământ în ziua duminicii tuturor sfinților. Atunci, Eu, Domnul, am luat-o pe brațe și am închinat-o cu numele lui Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt și am arătat-o sfinților Mei și le-am spus lor că voi face din ea trâmbița cea de dinaintea venirii Mele, a șasea trâmbiță care să sune în calea Mea și să vin. Ochiul Meu a fost de atunci mereu pe urma pașilor ei, și M-am arătat în calea ei și i-am grăit minunat, și apoi ea a crescut, iar Eu am făcut din ea calea Mea peste pământ spre om și Mi-am adunat prin glas de trâmbiță un popor și i-am spus lui tainele Mele cele pentru sfârșit de timp. I-am grăit dulce acestui popor, mereu, mereu dulce i-am grăit, și i-am dat lui darul credinței sfinte, și apoi Mi-am desfăcut tainele veșniciei ca să-l cuprind pe el în ele pe pământ, dar, ca și la început, omul L-a iubit puțin, puțin de tot pe Dumnezeu. Venea poporul și îmi asculta cuvântul, venea și iar se ducea, și iar venea și se ducea; venea și se ducea, și Eu sufeream de la puțină lui iubire, și sufeream în trupul trâmbiței Mele, o, și așa am suferit în ea, până ce trupul ei s-a făcut scrum, căci focul Meu mistuitor ardea în ea când Eu coboram în ea cu hrană de cuvânt la popor. Ardeam în ea, și ea ardea în Mine, și unul altuia Ne eram alin, și cuvântam și-Mi învățam poporul, chemându-l pe el la viața sfântă pe pământ. Cerul cel nou și pământul cel nou, aceasta am voit, și aceasta voiesc să împlinesc peste poporul cu care Eu, Dumnezeu Cuvântul, am grăit și grăiesc. Amin.

E sărbătoare pentru toți sfinții Mei, și toate puterile cerești saltă în ziua aceasta de prăznuire. în mijlocul slavei sărbătorii stă trâmbița Mea Verginica, mângâiată de îngeri și de sfinți și de glasul Meu, care grăiește cu ea în cer și pe pământ deodată. Amin.

O, Verginica Mea! Copil supus, cum ai fost, Eu am putut să fac în tine venirea Mea cea după două mii de ani de la înălțarea Mea la Tatăl, căci am făgăduit atunci că Mă duc și vin. O, Verginico, o, tată, cât ai suferit ca să Mă poți purta în trupul tău cuvânt de Duh Sfânt! O, numai o suferință ți-a fost viața, numai o jertfă, jertfă mistuitoare, tată! Este scris în Scripturi că Dumnezeu este foc mistuitor. O, cât ți-a ars trupul sub văpaia venirii Mele! O, cât ai fost de supusă sub puterea Mea cu care te aplecam să Mă porți și să Mă dai omului cuvânt de învățătură la sfârșit de timp! Hai, tată, grăiește! Hai, sună, să te audă poporul cel hrănit de Dumnezeu prin gurița ta! Hai, trâmbițează cu glas de chemare și de trezire peste poporul tău și al Meu, căci Noi suntem din cer învățători și nu de pe pământ. Bindecuvântat să-ți fie cuvântul tău cel sfânt, o, scumpă trâmbiță a Mea. Amin, amin, amin.

– Fii bindecuvântat de mine în ziua aceasta de sărbătoare de sfinți, o, Doamne al poporului sfânt în cer și pe pământ! Te slăvesc pe Tine, Dumnezeule bun că ai ascuns de cei înțelepți

tainele Tale cele pentru sfârșit de timp și le-ai luat pe ele și le-ai descoperit celor din urmă copii ai Tăi, celor ce știu să se facă prunci pentru slava Ta și locaș credincios pentru venirea Ta. Amin.

O, dar focul cel mistuitor din mine este altul acum, Doamne Mângâietor. Mi-e dor, Doamne, de popor, de poporul care a mers cu mine pe cale ca să audă glasul Tău cel învățător peste om prin glasul meu de trâmbiță, glas de cloșcă, Doamne, glas chemător și iubitor, o, Doamne.

O, mi-e dor, Doamne, de popor. Ca și Tine mi-e dor. Tu ai făcut din mine blid cu hrană din cer în el pentru un popor chemat la masa Ta de venire, Doamne, iar el venea și se ducea. Venea poporul și îți asculta cuvântul, venea și iarăși se ducea, și iar venea și se ducea, și Tu sufereai de la puțina lui iubire, și în trupul meu sufereai, și așa ai suferit în mine până ce m-ai luat din trup, până ce poporul cel hrănit s-a întors apoi într-ale sale și n-a mai venit apoi. O, dar acum Tu, Doamne, îl strigi pe el spre Tine iar, învățătorule milos, dar el venind nu știe să vină și uită că Tu ești Sfântul sfinților și că Te vei arăta celor asemenea Ție, Doamne. Este scris în Scripturi: «Vor fi asemenea Lui, căci îl vor vedea pe El». O, în toată vremea Ta cu acest popor hrănit de glasul Tău cel învățător Te uitai mereu, mereu și iar mereu după mlădițe, ca să ai Tu rod în viță, Doamne, dar poporul cel purtat la sânul Tău de Păstor nu voia să citească și apoi să creadă în Scriptura aceea care spune că mlădița care nu rămâne în viță, se usucă și apoi se aruncă în foc. Tu îi îndemnai pe ei să rămână în viță și să stea la curățat, ca roade să aducă apoi, dar ei nu înțelegeau taina viței și lucrarea ei, Doamne. O, se supărau când umblai să-i cureți și să-i păstrezi în viță, se supărau, Doamne, iar Tu mereu, mereu și iar mereu Te uitai după mlădițe, după rod în viță, după fii curați cu duhul și cu sufletul și cu trupul, o, Doamne milos. Îți trebuia coarde din viță roditoare ca să faci vin nou și să pui masă nouă pe pământ nou, praznic de nuntă din cer pe pământ, Tu Mire, iar poporul, mireasă, dar înțelepciunea aceasta nu a cuprins-o poporul Tău cel hrănit din gura Ta, o, Doamne. Plângeam cu jale mare și mă rugam la Tine să ai grijă de popor, și Te rugam să-l păstrezi al Tău pe el, dar dacă el nu s-a păstrat, dacă el nu s-a sfințit ca să stea lângă Tine, Cel sfânt, cum ești, el venea și îți asculta cuvântul, venea și iar se ducea, și iar venea și se ducea, venea și se ducea, și Tu sufereai de la puțina lui iubire, și în trupul meu sufereai, și Tu ești foc mistuitor, Doamne, și în el îmi mistuiam eu dorul meu cel pentru poporul Tău.

O, popor hrănit din gura Domnului! în ziua aceasta de sărbătoare de sfinți m-a așezat Domnul să fac hrană pentru tine și să-ți dau. Mai întâi îl rog pe El să te dăruiască cu o nouă înțelepciune, ca să citești cartea Lui cu tine și să înțelegi ceea ce n-ai voit până acum să știi și să înțelegi, dar în cartea aceea scrie deslușit despre vremea aceasta de acum, vreme în care te cheamă Domnul și pe tine, poporul meu cel de demult al meu. O, n-am putut să stau în mijlocul tău așa cum Domnul ar fi voit să stau eu înaintea ta. O, n-am putut, și în loc să pot, a fost să pot ca tine, ca să poți tu sta și auzi glasul Domnului, care îți spunea ție de vremea aceasta de slavă a Lui de nou Ierusalim pe pământ.

Te-a povățuit Domnul acum trei zile, trei zile într-o săptămână, și te-a hrănit în zi de Rusalii, poporul meu de demult al meu. Te-a hrănit Domnul cu puterea Duhului Sfânt în cuvântul Său și ți-a amintit ție vremea cea de la început a Sa cu omul, vremea când El i-a spus omului ce să mănânce de pe pământ, și apoi i-a spus ce să mănânce din rai.

O, poporul meu de demult, greu e fără călăuză, dar tu nu mai știi să simți acest greu, această viață grea a ta. O, nu ți-a fost greu să arunci din calea ta veghea cea sfântă pentru viața ta după ce eu m-am dus în Domnul ca să-ți fiu ție mijlocitoare, și de jos călăuzitoare pentru viața ta, pentru pașii tăi amenințați atunci de cădere și de duh de lume peste ființa ta. Ai voit apoi fără călăuză pentru tine. O, câte daruri ai pierdut tu atunci! O, câtă pază din cer ai pierdut atunci peste viața ta! O, câtă iubire ai aruncat atunci din calea ta, poporul meu! O, câtă

înțelepciune ai pierdut, de n-ai mai știut calea, de n-ai mai iubit viața cea cu Dumnezeu, poporul meu!

Când Israel n-a mai voit să-și poarte pașii sub călăuză de la Domnul peste el, s-a sculat cu dușmănie și i-a găsit lui Moise pricină cu orice chip, învinuindu-l pentru femeia etiopiancă, și apoi l-a asuprit pe Moise ca să aibă Israel voie liberă și trup care să-l biruiască pe el, căci trupul pofteste împotriva duhului, precum este scris, și l-a lepădat atunci Israel pe Moise, și apoi a pierit Israel, a pierit pic cu pic. O, așa ai pățit și tu după ce n-ai mai voit să ai de la Domnul călăuză pentru pașii tăi spre El, poporul meu. Pe Moise nu l-a mai ascultat nimeni din Israel după ce s-a răzvrătit Israel, dar l-a ascultat Iosua, și acest fiu nu părăsea cortul întâlnirii cu Domnul, nu-l părăsea cu nici un chip, și a avut mlădiță Domnul, a avut pe Iosua, și a mers Iosua înainte cu poporul cel pe cale născut și l-a dus pe el în Canaan. O, așa se petrece și azi, așa, poporul meu, căci cei născuți pe cale îmi sunt azi popor, mie și Domnului, și merg aceștia pe cale cu Domnul și stau cuprinși în taina noului Canaan. Și te rog, în ziua mea de sărbătoare între sfinți, te rog să mă primești cu poavă și cu duh învățător peste tine, și să crezi că așa s-a petrecut și azi, poporul meu. Tu ai rămas fără călăuză în vremea zilelor tale de răzvrătire în mijlocul tău, după ce Domnul m-a luat în Sine când m-a luat de lângă tine, și apoi tu n-ai mai ascultat învățătura cea de sus prin duhul proorociei cu care Domnul îți descoperea taina venirii Lui, învățându-te să-ți păzești viața și să te păstrezi popor al Său și să te păzești de duhul lumii, popor hrănit de Dumnezeu. Îți proorocise Domnul că așa vei face și că te vei răzvrăti și că te vei rupe în două și vei face război împotriva Lui și a ta, și s-a făcut atunci în două poporul, și oi au mai rămas puține, puține de tot în popor, iar ceilalți au luat înfățișare de lupi și au sfâșiat cărarea Domnului și au făcut și aceștia ceea ce i-a făcut lui Moise Israel.

Ai rătăcit apoi fără cale, fără sfințenie, fără mers frumos, fără frică de Dumnezeu, poporul meu. Sunt douăzeci și cinci de ani de când stai fără călăuză. A voit Domnul atunci să întărească peste tine păstorii, dar tu nu l-ai primit pe cel de Domnul pus peste tine și n-ai știut să înțelegi atunci puterea tainelor Domnului, Care a dat să-ți deslușească ție lucrarea Sa de veghe pentru viața ta. A voit Domnul să deschidă în fața ta duhul proorociei, și prin el să lucreze și să nu te lase fără de cărare din cer și de pe pământ, căci «Vai de cetatea care n-are peste ea duh de prooroc», precum este scris.

Să știi, poporul meu, că azi voiesc să-ți grăiesc și să te trezesc, și să te povățuiesc de acolo de unde tu ai rămas gol de învățător, gol de Dumnezeu, poporul meu. Voiesc azi să-L mângâi pe Domnul pentru toată rana Lui cea de la tine de atunci și până azi, și voiesc să-ți vindec mintea, și voiesc să-ți vindec iubirea, poporul meu de demult al meu. O, fii cuminte, fii cuminte și fii credincios, că voiesc acum să-ți fac înviere și să-ți îmbrac mintea în înțelepciunea cea de sus, și pe care voia Domnul să ți-o dea de mult. O, scoală-te și înțelege acum, poporul meu cel de demult al meu. Amin.

Dar acum, voi, cei ce v-ați adunat la izvor în sărbătoare de sfinți și în duh de slavă și de rugăciune pentru ziua aceasta, dați Domnului mărire pentru mărirea Sa cu voi, și apoi eu, trâmbița Lui cea de odinioară, îmi voi lua la sân poporul și îl voi învăța pe el în ziua aceasta. Amin, amin, amin.

– O, Verginico, o, trâmbiță miloasă! Vom lucra, tată în ziua aceasta peste poporul cel de demult și îi vom întinde lui mâna ca să se scoale, tată, și apoi să poată el cu voia lui Dumnezeu, dacă va voi să poată. Amin.

Acum, un picuț de odihnă le dau celor de sub povara coborârii Mele cuvânt pe pământ, și iar îi vom lua pe ei apoi sub lucrare de cuvânt, și îi vom da poporului hrană tare, hrană cu har în ea. Duhul pocăinței și duhul proorociei, aceasta voiesc să-i dau acum poporului Meu.

Har, har peste el, Verginico! har, har peste poporul cuvântului Meu! Amin.

Har ție și pace, poporul Meu! Și te voi hrăni, tată, în ziua aceasta, cu duh dătător de viață te voi hrăni, și tu vei sta sub harul Meu, iar Eu te voi ajuta să înțelegi mai mult decât oricând lucrarea viței și lucrarea mlădiței, poporul Meu. Amin, amin, amin.

***

Eu sunt Vița cea adevărată, iar Tatăl Meu este Lucrătorul. Amin.

Cu duh dătător de viață te hrănesc, poporul Meu cel de demult al Meu. Dau să te ajut să înțelegi lucrarea viței și lucrarea mlădiței, fiule de demult. Eu, Domnul, și trâmbița Mea Verginica, te luăm la sân în ziua aceasta de sfinți și te hrănim, tată, căci Domnul Dumnezeuul tău voiește să-ți vindece acum mintea și iubirea. Voiesc, poporul Meu, să-ți fac înviere și să-ți îmbrac mintea în înțelepciunea cea de sus, că de mult am voit să ți-o dau. De când Mi-am luat trâmbița la cer am voit să te îmbrac în înțelepciunea Mea, și apoi să-Mi desfac înaintea ta duhul proorociei și să nu te las fără de cărarea Mea din cer pe pământ, că e vai de cetatea care n-are peste ea duh de prooroc, precum este scris. Voiesc, tată, azi să-ți dau din Mine și să te povățuiesc de acolo de unde tu ai rămas gol de cele din Mine peste tine, gol de Dumnezeu, poporul Meu de demult al Meu, căci Eu îți strigam pe nume fiii când îi adunam, și îi hrăneam prin glas de trâmbiță, și le spuneam lor tainele Mele cele pentru sfârșit de timp, și dulce le grăiam lor. Îi îmbrăcam pe ei cu duhul credinței sfinte și-Mi desfăceam peste ei tainele veșniciei, ca să-i cuprind pe ei în ele pe pământ, dar puțini de tot au avut statornicia iubirii cerești, iar Eu, Domnul, sufeream cu suspin durut de la puțina lui iubire, și în trupul trâmbiței Mele sufeream Eu înaintea lui, și focul Meu ardea în trupul ei când coboram cuvânt de hrană la popor, și Mă uitam, tată, Mă uitam mereu după mlădițe, ca să-Mi fac din ele coarde tari și să le lucreze Tatăl pentru rod, căci Eu sunt Vița cea adevărată, iar Tatăl Meu este Lucrătorul. Îmi udam mereu țarina poporului Meu, ca să crească el mlădița de viță de soi, căci mlădița care nu are rod din viță se usucă, tată, și apoi se aruncă în foc.

O, poporul Meu de demult al Meu, ce puțin ai înțeles tu lucrarea viței și lucrarea mlădiței, fiule! Te adun iarăși acum la sânul Meu și iarăși te învăț această lucrare, căci te-am purtat atâta vreme la sânul Meu de Păstor, și tu n-ai voit să citești ca să înțelegi și ca să crezi că e adevărată Scriptura care spune că mlădița care nu rămâne în viță se usucă și apoi se aruncă în foc. O, Eu nu voiam să te supăr când dădeam să te curăț și ca să crești mlădiță sănătoasă, dar trâmbița Mea, prin care Eu te hrăneam, plângea spre Mine cu jale și Mă ruga să am grijă de tine și să te păstrez al Meu și să nu las să te fure diavolul cel viclean, lumea cea păgână, dar tu, tată, veneai și-Mi auzai cuvântul, veneai și iar te duceai, și iar veneai și te duceai, veneai și te duceai și Mă făceai să sufăr de la puțina ta iubire, și-Mi mistuiam focul și dorul lui în trâmbița Mea, tată.

Te dăruiesc acum cu o nouă înțelepciune, poporul Meu de demult al Meu, iar tu ia din darurile Mele de azi și citește, tată, cartea Mea cu tine, ca să înțelegi ceea ce n-ai putut până acum să înțelegi, și vei găsi în cartea aceasta vremea Mea cea de azi, și în care te chem, tată, iarăși te chem să fii poporul Meu și să te faci purtător de Dumnezeu și să Mă vindec de rana Mea cea de la depărtarea ta de Mine și de venirea Mea cea de acum, venire scrisă în Scripturi, tată.

O, greu e fără călăuză pe pământ, poporul Meu. E grea viața fără călăuză, dar inima ta nu mai plânge sub acest greu, căci după ce Eu Mi-am luat din calea ta trâmbița, ție nu ți-a fost greu să arunci din calea ta veghea Mea cea sfântă pentru viața pașilor tăi, amenințați atunci de mare cădere, de duh de lume peste ființa ta, și multe daruri ai pierdut tu atunci, și multă pază din cer, căci ai aruncat atunci din calea ta iubirea Mea cea călăuzitoare, tată, și n-ai mai păstrat calea, și n-ai mai iubit viața cea cu Dumnezeu, poporul Meu. Ai vrut apoi fără călăuză, și ai făcut și tu ca Israel, căci când Israel n-a mai iubit viața cu călăuză de la Mine peste el, s-a sculat dușmănește și i-a găsit cu orice chip pricină lui Moise, și apoi l-a asuprit Israel pe Moise, și apoi Israel a iubit voia liberă și trupul, ca să-l biruiască, căci trupul pofteste împotriva duhului, precum este scris. Și dacă l-a lepădat pe Moise, a pierit Israel, pic cu pic a pierit, dar a ascultat de Moise Iosua, și a

avut mlădiță Moise, și a călăuzit Iosua poporul lui Moise și l-a dus în Canaan pe poporul cel născut pe cale, și iată și azi, o, poporul Meu, cei născuți pe cale îmi sunt azi popor și Eu merg cu aceștia și merg, tată, și strig după tine din mijlocul poporului Meu cel mic de azi și te chem la sânul Meu ca să te cuprind și iarăși să te învăț Eu pe tine lucrarea viței și lucrarea mlădiței și să plâng înaintea ta, îmbrățișat cu cei mai mici, care au priceput adânc această taină, și pe care fii ți-i dăruiesc ca pe un dar al întoarcerii tale la Mine, numai să te întorci ca să te călăuzesc iarăși, poporul Meu. Tu ai mers fără călăuză după ce Eu Mi-am luat din mijlocul tău trâmbița prin care te strângeam mereu la chemarea Mea. Tu ai ieșit atunci de sub duhul proorociei, și-ți proorocise Domnul că așa vei face, că te vei răzvrăti, că te vei împărți, că vei face război, dar numai împotriva ta au luptat acestea, căci Eu, Domnul, am mers cu câți au mai rămas cu Mine, și am stat tare în ei înaintea celor ce în tine au luat înfățișare de lupi care-Mi sfășiau cărarea, căci au făcut și aceștia de acum ceea ce i-a făcut lui Moise Israel. Au trecut de atunci mai bine de douăzeci și cinci de ani, atât de multă vreme de când tu stai fără călăuză peste tine, poporul Meu de demult. O, n-ai vrut atunci să înțelegi că tu trebuia să intri sub păstorire și să-i primești peste tine pe păstori, tată, și să înțelegi puterea tainelor Mele cu tine dacă Eu am dat să-ți deslușesc ție lucrarea Mea de veghe peste viața ta ca să nu te las fără de cărare din cer și de pe pământ peste pașii tăi. Dar azi, să știi, tată, că Eu voiesc să te trezesc și să-ți grăiesc și să te păstoresc de acolo de unde tu ai rămas gol de învățător, gol de Dumnezeu, poporul Meu.

O, tu trebuia să-ți ridici trăirea spre cer și să am în tine mlădițe multe, tată, și începusem atunci să lucrez cu putere pentru viața ta, pentru sfințenia ta, prin duhul proorociei, duhul care-l face sfânt pe om, dar M-a răsturnat atunci de la cârma ta duhul minciunii, tată, duhul răzvrătirii, care se naștea de la invidie, de la dor de viață de pe pământ peste om. Pusesem atunci mlădițe noi să lucreze în viță, ca să se vadă pe urma trâmbiței Mele lucrarea viței și lucrarea mlădiței. Și Eu, și trâmbița Mea Verginica, împreună lucrăm din cele cerești peste tine, ca să nu rămâi tu fără călăuză, poporul Meu, dar tu ai făcut atunci păcat de moarte, tată, și Mi-ai înăbușit și Mi-ai închis apoi spre tine calea, poporul Meu. Plângea atunci spre Mine trâmbița Mea pentru viața ta, dar au fost mai tari peste tine cei ce erau fără de lucru sfânt în mijlocul tău, și aceștia au făcut loc diavolului cel viclean și duhului minciunii, și cu mare viclenie Mi-a doborât Mie căraruța Mea spre tine și Mi-au gonit aceștia din cale mlădițele care rămăseseră în viță ca să rodesc Eu în ele pentru tine duh dătător de viață pe mai departe cu Dumnezeu, poporul Meu.

O, Verginico, o, cât s-a zbatut cerul atunci! Câtă jale, câte lacrimi în cer atunci! S-a împlinit atunci proorocia cea din timp rostită de Mine prin tine și s-a rupt în două poporul, și apoi s-a rupt de tot, s-a rupt din Mine, iar Eu am rămas suspinând de mila lui, în brațe cu cei dușmăniți și vânduți de cei din popor care-și ziceau că-I fac bine lui Dumnezeu. Minciuna, tată, ea a fost să poată atunci, iar duhul adevărului a fost batjocorit, și poporul cel de atunci s-a smuls din brațul Meu și și-a iubit viața sa, de atunci și până azi, și s-a împlinit Scriptura Mea, că iată, cel ce-și iubește viața, acela și-o ia din mâna Mea și și-o pierde pic cu pic prin trăiri trupești și prin depărtare de Dumnezeu, tată. O, câte lacrimi pentru acest popor răzvrătit în el însuși de atunci și până azi, Verginico! O, câtă jale, câte lacrimi în cer, de atâta vreme, tată!

– O, Doamne, eu sunt mlădița Ta. Tu ești vița, eu sunt mlădița, și din Tine am avut eu lucrare pentru viața acestui popor, pe care l-am lăsat în grija Ta când Tu m-ai luat de lângă el lângă Tine. Lucrarea viței și lucrarea mlădiței, pentru această lucrare îi trebuia minte și credință din cer acestui popor, dar el a fost atât de trupesc cât n-a putut să înțeleagă lucrarea cea pentru paza vieții lui pe mai departe, dacă eu am plecat la Tine. La mulți din ei le dăduseși Tu câte ceva de lucru ca să-i poți ține lângă Tine, ca să-i ai ai Tăi prin lucrul lor cel pentru Tine, și aceștia s-au îngâmfat, Doamne, și apoi s-au răzvrătit cu nemulțumire, și dacă au lovit, în Tine au lovit, și nu în om în vremea îngâmfării lor. Era slab de tot în împlinire și în credință și în statornicie poporul, iar Tu îți ridicasei prin nașterea cea de sus mlădițe proaspete din Tine, și cu care Tu ai voit să-i slujești poporului Tău pe mai departe pe calea Ta cu el. El însă s-a ridicat ca

pe vremea Israelului lui Moise, și cu duh de răzvrătire a lovit și a biruit împotriva Ta și împotriva vieții lui sub paza Ta păstrată, Doamne. Duhul prostiei omenești, duhul îngâmferării și al minciunii Ți-a împroșcat atunci fața în fel și chip, căci necunoștința și neînțelepciunea au lucrat cu putere în cei ce Ți-au doborât dintre Tine și ei mlădițele care rămăseseră în viță, copiii care rămăseseră în Tine și în mine, Doamne, ca să-l călăuzim pe mai departe pe Israel. O, n-a fost chip, Doamne, să ne primească Israel pe mai departe călăuză peste el. Minciuna a luptat atunci cu putere și a biruit. O, cum să facem noi acum, Doamne, cum să facem să-i arătăm poporului ce a făcut el atunci împotriva Ta și a lui? Cine se scoală ca să mărturisească în vremea aceasta și să șteargă obrazul Tău și al meu, și să șteargă, Doamne, obrăjorii celor ce au fost atunci acoperiți de batjocuri pentru lucrarea lor cu Tine și cu mine, o, Doamne al răbdării sfinților Tăi? Iată, cei batjocoriți atunci sunt cei prin care Tu îți împarți acum peste pământ lucrarea cuvântului Tău de înnoire a lumii, dar poporul Tău și al meu din trecut a rămas necălăuzit, a stat fără călăuză peste el, de atunci și până azi, Doamne.

O, cum să facă Dumnezeu cu tine, popor de demult? Cum să facă Domnul ca să te spele de păcatul sub care ai căzut tu atunci când te-ai răzvrătit și I-ai închis Domnului spre tine calea? Din mijlocul tău s-au sculat cei ce te-au dărâmat atunci pe tine de la fața Domnului, iar tu n-ai mai știut de atunci ce înseamnă statul tău cu Dumnezeu, Care n-a stat din cuvânt în mijlocul tău.

O, popor de demult, ce frumos începuse Domnul pe mai departe lucrarea Sa cea pentru viața ta înaintea Lui prin cei iubitori de sfințenie în mijlocul tău, prin cei mai mici născuți ai Domnului în acest popor! O, câtă milă mi-a fost de cei mai mici din tine atunci, loviți de tine cu atâta încrâncenare, alungați de lângă tine prin multa ta răutate pe ei! Dar iată-i, merge Domnul prin ei astăzi cu lucrarea Sa peste pământ de la margini la margini, merge Domnul și nu stă, dar tu stai de mult din mers, poporul meu de demult. Mă doare cu mare jale pentru toți din tine care i-au hulit pe ei, pe cei rămași mlădiță în viță la plecarea mea la Domnul. Mulți din cei ce au hulit atunci și mai apoi, mulți din ei au ieșit din trup hulindu-i pe cei mici, hulindu-i și disprețuindu-i pe cei ce au rămas mlădiță în viță, hulindu-i prin necunoștință pe aceștia, căci adevărul lucrurilor era luat și pitit bine ca să nu-l știi tu, popor care te-ai răzvrătit atunci. O, cum să fac cu tine ca să te căiești de acest greu păcat al tău? O, cum să fac cu păcatul acesta care s-a sculat din mijlocul tău și te-a doborât pe tine de pe cale? Acest păcat te-a învăluit prea mult, prea mult, și de atunci tu ești buimac de minte, și de atunci tu nu te-ai mai curățat de el, și mulți în tine au ieșit din trup și au plecat cu acest păcat în ei, păcat nedezlegat, poporul meu. O, strânge-te la sânul Domnului ca să te păstorească El din nou și să-ți pună iarăși calea sub picioare și să te dezrobească Domnul de sub acest păcat al tău, păcat lucrat prin invidia celor ce s-au împuternicit atunci să stârpească dinaintea ta lucrarea viței și lucrarea mlădiței, fiule. S-a întins apoi păcatul tău peste lumea cea din jur, și lumea a fost pedepsită, dar tu nu te-ai mai trezit, popor de demult. O, e suferință în tine și acum de la acest păcat. Mă uit cu suspin, mă uit plângând peste cei rămași în casa în care eu am viețuit cu Domnul și cu lucrarea cuvântului Său peste pământ, mă uit câtă suferință este în casa aceea peste cei rămași în ea, suferință și cu trupul, suferință și cu duhul, și nu știu cum să fac s-o curm cumva, și să așez în locul ei credința și lucrarea ei, căința lor și roadele ei peste tine apoi, popor căzut de la pieptul Domnului, că de mai bine de douăzeci și cinci de ani tu stai fără călăuză peste viața ta cu Domnul, și fiii tăi s-au dus și se duc și acum în lume, și se tot duc și trăiesc ca lumea fiii tăi, popor pierdut pe cale.

O, trezește-te și căiește-te! Strig la tine cu glasul meu de trâmbiță a lui Dumnezeu; căiește-te de păcatul tău cel greu, de păcatul tău cel învechit peste tine, că iată, Domnul a biruit din mijlocul tău prin coardele care au rămas în viță, iar Duhul Domnului, duhul proorociei cârmuiește popoarele, și tu stai căzut pe cale, popor de demult. Scoală-te și scutură-ți hăinuța, căci Domnul te învață dacă te scoli. O, ridică-te și intră sub cuvântul Domnului și vino la apă și te spală, popor de demult. O, vino la apă! Sunt trâmbița Domnului cea de odinioară; vino la apă

și învață de la Domnul scularea, învață căința, învață lucrarea viței și lucrarea mlădiței, învață acum, învață ceea ce n-ai voit să înveți atunci, o, popor de demult. Amin, amin, amin.

– O, Verginico, dar vor să știe ei ce au stârpit ei atunci? Lucrarea viței și lucrarea mlădiței au stârpit-o din calea lor, dar Eu, Domnul, Vița cea adevărată, Mi-am păstrat mlădițele, și în Mine le-am păstrat și le-am îngrijit, și le-am umplut de sevă nouă, tată, și iată-Mă lucrând peste pământ pe mai departe cu lucrarea cuvântului Meu, începută prin tine acum cincizeci de ani, căci Eu sunt Vița cea adevărată, iar tu ai fost mlădiță cu mlădițe, tată. Acum lucrăm ca să-l ridicăm spre Noi și pe poporul cel hrănit de Noi cu viață din cer în vremea ta de pe pământ, căci el s-a răzvrătit, și apoi s-a dus în lume și M-a părăsit, tată, dar Eu îl strig acum și îi spun lui așa:

Eu sunt Vița cea adevărată, și Tatăl Meu este Lucrătorul, iar tu scoală-te acum, popor de demult, că prea mult, prea mult ai stat departe de Mine după ce atâta vreme te-am hrănit din cer ca să fii al Meu. Scoală-te și vino la apă! Fă-ți rost de cofiță nouă și vino după apă, că vremea e cu uscăciune mare și tu nu mai știi să trăiești prin pustiul ei. O, scoală-te și vino la sânul Meu de Păstor al tău, căci Eu, Domnul Dumnezeuul tău, îți șterg ție vina, dacă și tu ți-o ștergi, poporul Meu cel de demult al Meu. Amin, amin, amin.

21-05/03-06-2007